

עין משפט
נר מצוה

בְּחָ א מִיִּי פִיט מַחֲלֵי מוֹעַן
הֵלֵי ד מַתַּנ פִּשְׁן אֵס
טוֹשִׁיעַ חִימ קִי אֵסֶי יֵאֵל
בְּחָ ב מִיִּי פִיט אֵסֶי אֵסֶי
אֵסֶי אֵסֶי טוֹשִׁיעַ אֵסֶי אֵסֶי
יֵאֵל יֵאֵל יֵאֵל
ג ב מִיִּי אֵסֶי אֵסֶי
ד ד ה טוֹשִׁיעַ אֵסֶי אֵסֶי
ה
ו טוֹשִׁיעַ אֵסֶי אֵסֶי
ז ח ט מִיִּי אֵסֶי אֵסֶי
חבֵּל וּמִזִּיק אֵסֶי אֵסֶי
ט פִּשְׁן אֵסֶי אֵסֶי אֵסֶי
טוֹשִׁיעַ אֵסֶי
אֵסֶי טו

רבינו חננאל

כאי שקל, וטעונו ומשפטו
כלים העיזתו חתם כנפיו
ובכרדו (ה) דאמר
ראוהו ושהטמן חתם
כנפיו לקוחין לו בידו
אין נאמן [אלא אמר] אל
בכלים שאין עדין להטמן
חתם כנפיו. דא
הטמן
ובתניש לו צניע ובכעיה
שאנו עשוי למכור את כליו
אלא אמר אל שיה אומר
שאלוין לו אומר קליה
אל בכלים שדרכן להטמן
אין איניש צנוע הוא
א' עניה' עשוי למכור את
כליו נאמן. ובהכלול
אמר (ב) אל בדברים שאין
עשוי להשליח ולהשיב
אלא בדברים העשוי להשליח
להשיב אין נאמן. כדשלה
לה ר' הונא בר אבין.
ראי לפרש השמעת על
העיקר שהיה חנוי ואינו
עשוי להיות ש' שמעיה
עליו צוים שלקח כלים
מכריו על ר' הושע
חתם כנפיו ויצא ונתה
טעון לו לקוחין לו בידו
אין נאמן בדברים העשוי

הוֹמָהִי: בְּקוֹטֶרֶס גִּבְרִי וְלֹא אֲמָרן
אֲבָל דְּבָרִים הַעֲשׂוֹן לְהַשְׁאִיל וְלִהְיוֹת
פִּי אֵל דְּלִיט נֶאֱמָר וְקִישִׁי לִרְכִּיטוֹ
דְּקִמְחָר בְּמִקּוֹר דְּרַבָּא אֲשִׁיק וְזִמְנָא
דְּסָרְכְנָל וּסְפָרָא דְּלִדְנִיטָא מִיִּתְמִי
דְּבָרִים הַעֲשׂוֹן לְהַשְׁאִיל וְלִהְיוֹת
מִשְׁמַע דְּהַהוּא טַעְמָא לְחֹד מִפִּיק וְכוּ
בְּפָרָק הַמִּקְבָּל (ד"ב דף קטז.) וְשֵׁם לָא
מְדַבֵּר אֲבָל הַהוּא טַעְמָא לְחֹד וְזִמְנָא
לִרְכִּיט גִּבְרִי וְשַׁעֲרִים דְּרַב אֵלִי
דְּבָרִי וְכוּלְהוּ לֹא אֲמָרן אֲבָל
דְּבָרִים שֶׁאֵין עֲשׂוֹן לְהַשְׁאִיל וְלִהְיוֹת
אֲבָל דְּבָרִים הַעֲשׂוֹן לְהַשְׁאִיל וְלִהְיוֹת
אֵינִי נֶאֱמָר וְהִ"פ וְכוּלְהוּ לֹא אֲמָרן
נִדְּאָמָר לִמְדָּא לְקוֹמִין הֵן בִּידִי אֲבָל
דְּבָרִים שֶׁאֵין עֲשׂוֹן לְהַשְׁאִיל וְלִהְיוֹת
וְכוּן דְּלִיט אֵינִי שְׁמַע אוֹ דְּבָרִים
שֶׁדָּרְכֵן לְהַטְמִין לֹא בְּהִ"פ הַעֲשִׂי לְמִדּוֹר
אֵת כְּלָיו אֲבָל דְּבָרִים הַעֲשׂוֹן לְהַשְׁאִיל
וְלִהְיוֹת אֵינִי נֶאֱמָר אִפִּי כִּיכָא כִּוְלָה
לְגִיטוֹתָא אֲשִׁי אֹמַר בְּהִ"פ גְּנוּבִין הֵן
הִכָּא גְּדוּרֹת אֵין לֵבס מְזִיקָא אֲשִׁי וְהִ
אֹמַר גְּנוּבִין דְּבָרִים הַעֲשׂוֹן לְהַשְׁאִיל
וְלִהְיוֹת יִיטְבוּ וּשְׂאֹמֵר לְקוֹמִין הֵן
בִּידִי לִיִּת דִּין וְלִיִּת דִּין אֲשִׁי מִהֵן
וְהִ"פ טַעְמָא לָא כְּפִירוֹת הַקְּיוּטָא וְאֵין
נִרְאֵה עֲשׂוֹנָא לָא מוֹכֵה אֵין כְּדִפִּי
עוֹד דְּגִבְרִי גּוֹפִיִּה מוֹכֵה דְּלִיט לְפָרֵשׁ
כֵּן מִדְּשִׁינָה הִכָּא לִמְדָּא וְכוּלְהוּ לֹא
אֲמָרן מִשְׁמַע דְּלִיט אֵינִי כְּשִׁטָּה
לְעִילִי קִדְמָתָא אֲשִׁי נֶאֱמָר:

וּסְפִירָא דַּאֲגִרְתָּא. נראה דכ"ש ש"א
ספרים שדרך האשכנז
וחזק דלאמר' בפרק עברה נחבזות
(דף ק.) וקדקו עומדת לעז זה הכותב
ספרים ומשאלין לאחרים וימיה כיון
דאמרין שערן להשאלין ולהשכיר
הא דאשכנזי בחזקא (ב"ק דף קד.)
המכיר כליו וספריו ביד אחר שעב
כמה הוציא ויטול וסריך בנמ' דלמלא
צרי אפקיה לקלא ומסרי כגון שלנו
בני ארם צבינו ועמד והפגין צלילה
ובגון שהיה מחזק מחזרה וצני
אדם שלנו יצאו והכל אומרים נגנבו
כליו וספריו של פלוני ואמחי צני כולי
האליהימנ' צננו דאי צני אמר
שאליה עלה כי צדי דלון הפגין נאמן

לומר לקומחין הן בדי כיון דעשין לה
לחד דכ"ה לעיל וליכא למימר התם
לא מחזיקין בלמחר" הבא דהתם לא
השגיגים גנבים וכמה גנבים איכא בעל
שאנו גביל עמו דאין סהדי שלא השא
ידוע שבעל הספר היה דרוב השאכל
דאכ"ה שבעת שוא. ה' ר"ת דהשכל
כשר רשע דחמס בעינן ופרי
ממון אלא לא בעינן רשע דחמס

(א) עין רש"י ורש"ר.
(ב) מ"י חסום. כאן נד"ה גנועט
הנזכר ג"י רכ"ט ע"ש.
(ג) נד"ה רכ"ט אל"ו הנזכר נד"ה
החדש"י כאן ע"ש.
(ד) נד"ה דג"י אחרת היה לרכ"ט
נזכר דרכ ספ"א הוא נד"ה
לד"ה ע"ש.

כל הנשבעין פרק שביעי שבועות

וכן אינן בתורת הזמה ור' יוחנן וכן צריך לומר לר' יוחנן דבבא מציעא אע"ג דפטור צריך לומר דפרוץ תורת

ואמר לקוחין הן בירי^א אינו נאמן ולא אמרן
אלא בעל הבית שאינו עשוי למכור כליו
אבל בעל הבית העשוי למכור את כליו
נאמן ושאינ עשוי למכור את כליו נמי לא
אמרן אלא דברים שאין דרכן להטמין אבל
דברים שדרכן להטמין נאמן ושאינ דרכן
להטמין נמי לא אמרן אלא איניש ולא צניע
אבל איניש דצניע היינו אורחיה ולא אמרן
אלא זה אומר שאולין^א וזה אומר לקוחין אבל
בגנובין לאו כל כמיני^א לאחזוקי איניש בגנב
לא מחזקין ולא אמרן אלא בדברים העשויין
להשאל ולהשכיר אבל דברים שאין עשויין
להשאל ולהשכיר נאמן דשלח^א רב הונא
בר אבין דברים העשויין להשאל ולהשכיר
ואמר לקוחין הן בירי^א אינו נאמן כי הא דרבא
יאיפולוג דסריכלא וספרא דאגרתא מיתמי
בדברים העשויין להשאל ולהשכיר אמר רבא
יאיפולו שומר נשבע אפי' אשתו של שומר
נשבעת בעי רב פפא שכירו ולקטו מאי
יתקין^א אמר ליה רב יימר לרב אשי מענו
(6) בכסא דכספא מאי יחזינא אי איניש דאמר
הוא או איניש דמהימן הוא דמפקדי איניש
גביה משתבע ושקל ויאי לא: לא: נחב לביד:
אמר רבי יהודה אמר שמואל ילא אשנא איכא
במקום שיכול לחבל בעצמו^א אבל במקום
שאינו יכול לחבל בעצמו נוטל שלא בשבועה
וניחוש דלמא בכותל נתחבך תני רבי חייא
שעלתה לו נשיכה בגבו ובין אצילי ידיו
ודלמא אחר עביד ליה^א דליכא אחר:
וכשנגדו חשוד [וכו'] ואפי' שבועת שוא:
מאי אפילו שבועת שוא לא מיבעיא קאמר
לא מיבעיא הנך דאית בהו כפירת ממונ
אלא אפילו הא נמי דכפירת דברים בעלמא
הוא לא מהימן ויליתני נמי שבועת כמיו
כי קתני שבועה דכי קא משתבע בשקרא
קא משתבע אבל שבועת כמיו דאיכא
למימר דבקושטא קא משתבע לא קתני
תיגה אוכל ולא אוכל אכלתי ולא
אכלתי מאי איכא למימר תנא שבועת שוא
וכל

יול ולהשכיר בהזהרה טעמא
ממא לאחשוקי אינש' בנגני
מזר שהוא גנבס אלף אומר
א"ר"ת דהמס איירי באלס
לו ונדא לאסיק הדיה הדי
הדיס בחייו ומורי ה"ר דודי
זקן וזה צורר (פסחידן דף כ.ו.)
ומתמא אל תחש רעע עד
אליהו הוגליס ומוילן בשבעה
אחיד ואחיד שבעה ממון
ומהשכר ממון וזכר משכנע
שבע לשא פיון וזה לשמיס

קושטא משתבע לא קתני. מכאן ר'ו נזקק דמי שט
נקושטא משתבע ואר"ת דפסול הוא והכא לא קאמר
(מכונות דף פה.) ושם דלמחר"ה הויא איתמא דלחייבא
דחשדא אשכנח וכו"ג גרס יענא צה צההיא איתמ
כל ואולתא ואפסה רצא אשכנחא אע"ג דלחיא למימר

הוא אומר השאלתם לו כדמפרש לקמן: שאל דברים שאין דרכן להטמין. שאין הסיף הלכך אינו נאמן חדא דאין זה מניניהו איכא למימר בזה הוא להודיעו

והוא צריך לשאול כלים משכרתי דהיינו לקוחים הוו לא הוה מעמימן: **אמר.** **מגז' ש' שאף עשה למכור כלים יזמני ומגז'רבי** ומהו ומגז'רבי: **היינו** וורסיה: להטמן אפילו (ו) ששאר בני הדם מויליין בפרהסיא: **ולא אמר.** ואדם בינוני דלמי נאמן אמר שזה נאמן לקוחין דהוה דאמר שאילין אבל אם אמר לו גנב אותם לאו כל מיניה ורשב"ה זה שלקוחין הן: ה"ג **אמר** **אלא** בדברים העשויין לשאל ולקשר: כהנהו הוא דלמחר

ידי אחר לקוחין אינו נאמן אבל דברים
ואין עשין להשאיל שבועים חסם
לניהם לפי שמתקלקלין נאמן ליבע
לקוחים ואין נרין דברי האומר
ששאלים לו: דשנה רב הונא בר אבין
ו': אלא בשעת להשאיל ולהשכיר
אומר דשנה רב הונא בר אבין
שכרין של סורקי בדים: מימי.

ויזון טענין כשזיל יחמי איביה נלחם
 ומך. ודוקא פסרי דאגדנאט שאין אדם
 גשוי ללמוד גסס מדרי אצל אצל
 פסרים און עשוין להפאלי ולהשפיר
 יחם שמחלקלין כמו ששנינו) במוא
 פסרים לא ילמד בזה למחלה ולא
 קרא אחר עמו ויכול לומר לקושיין
 וזין ואין כרך לבחוש עליון שטר
 ובידה אלא ריווחא דמילתא שלא
 גמך לישבע. וכן קבלתי מרב יחם
 גלי: אפילו שומר שבעס אמתני
 חקי בראוה שנים נכנס לתוך ביתו
 משכנו שלא ברשות אפי' שומר הבית
 ואם לישבע וישלם זה: שכירו ולקישו
 ול בעל בית ולא מקר לו שומרת
 בית: מהו להיות ואמן אשכנזה
 אפיר: עסר: לא שנו. דאריך
 ובעה: טני ר' חייא. במתניתין
 גבי היו מעדיין אותו שנכנס לתוך
 ביתו שלם ויחא חבול כגון שעתה
 שיהי בגבו ויין אפלי דיו נוטל שלא
 אשכנזה דשיתם עיים לא חרע
 אית בהו כפירת ממון והוה ליה רע
 בטוי. להבא כי משתבע איבא
 דעמו לקיימה ואפי' עבר עליה
 השכנזה שעבר להוויא לשקר מפיו:
 וכל

מרי: [נושע חס' צ"מ קטן. ד"ה וואס:]
הענינים זאגט אומר פשוט ורצא אומר
לוא אחת שנועט שווא וואס שנועט
דאסן צדדא נשבע לשוא לשנועה
הוי רשע דחמא אצל האב האב שווא
הוי פשוט לשנועה:
על ההרס לוי יסכל לשנועה מיון
ללא קמני פ"י ללא קמניר מניני
ה בני דינא דרצא אומר לוי בם
ומפקא שם שמים לצטלה ושריפו
ומשחב שחבי לוי שחודה:
הרצא

מסורת הש"ס

(א) ב"מ קטן. ב"ב נב.; (ב) ב"ק סב.; (ג) [מוקף] דב"ק פ"ט.; (ד) [ב"מ כט.]; (ה) [וע' מוס' ב"מ ה. ד"ס אי אמרנא]; (ו) [ש"ך לעיל במשנה מה.].

הנהגות הב"ח

(א) נט' טעט כסא דנקפא
מלי א"ל חוּנא: (ב) רש"י
ד"ה הייט וכו' אפי' היבא
שטאר:

גליון הש"ס

גמ' ודלמא אהר' קבד ליה.
ג' הרי"ף דלמא לאחר אמר:

מוסף רש"י

זוגא דסרבלא. מפרש
 שניין פאר נאך דער
 מיתא. וביהוה הנעים
 דרם סבו שלק וכן מועין
 האללים להיחלם על אלה
 ואפקיהו דרם מיתיה מאס
 דברם העשין להאיל
 והסביר (שם) אס אחר
 אויפן קומן אל דרם ענין
 לכיח ראה, אף הימיון
 עינין להיח ראה שלקן
 אריקן מן הנעים וסיון דלת
 להו האמר דרם
 לנעים. שערין ב"ר ב"ב
 דאמרי. דרם שמועין אמו
 לכלי כסף (ב"ב ע"ב)

בינו חננאל (המסך)

[illegible]